



Славчо Красински

## Богъ се роди...

По Коледа почватъ да падатъ тежки, бѣли снѣгове, които затрупватъ прозорцитѣ на селскитѣ хижи. Тѣ слагатъ огромни бѣли калпаци на покривитѣ и дърветата, и тогава нѣкой силенъ гласъ проочава въ студената утринна тишина:

— Порчо-о-о!

Тоя гласъ се понася надъ бѣлитѣ покриви, удря заскреженото прозорче на една отъ най-низкитѣ хижи. Изподъ топлата черга се подава една сънена момчешка глава; две дълги рже се измъкватъ навънъ и започватъ да се протѣгатъ: а-а-а... Скоро на чардачето се изправя рошоглавиятъ Порчо, огледа побѣлѣлитѣ хижи и се провикне като младо теле:

— Горчо-о-о!

На другия край на селото едно момче съ червеникава коса мие лицето си съ мекия снѣгъ, пухти отъ студъ и, като се обърше съ ржава на ризата си, надига глава. Точно като отвори уста, да се обади на приятелитѣ си, две яки, костеливи рже го грабватъ. Горчо започва да вика и крещи като шопаръ, рита съ краката си изъ въздуха и изведнажъ млѣква, хвърленъ въ срѣдата на двора, тамъ, гдето снѣгътъ е най-дълбокъ. Той се мъчи да стане, но краката му повече потъватъ, ржетѣ удрятъ изъ снѣга, като крилетѣ на младо